Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Oktober 1890. 40de Aargang.

Tale af Præsident George Q. Cannon,

holdt i Saltsøstaden den 23de Februar 1890.

Det har sjælden truffet i mit Liv, at jeg har følt saa liden Frimodighed, naar jeg har rejst mig for at tale, og jeg maa sige, at jeg haaber de Sidste-Dages Hellige vil skjænke mig deres Tro og Bønner, for at jeg kan blive i Stand til at sige noget, der kan være til Opbyggelse og dikteret af Guds Aand. Jeg ønsker ikke, og jeg tror ikke, nogen af Herrens Tjenere ønsker at tale blot for at høre sig selv tale, men for at være et Redskab i Guds Haand til at give Folket Livets Brød og uddele saadanne Lærdomme, som maatte komme det til Gode og blive en Kilde til Styrke i Udførelsen af vore Pligter.

Jeg synes aldrig, at jeg har oplevet en Tid, da jeg mere har følt Nødvendigheden af den Almægtiges Hjælp og Vejledning, end netop i denne Tid. Det er en saare ansvarsfuld Stilling for en Mand at være en Herre Jesu Kristi Apostel, at staa som en, paa hvem det hviler at raade Folket, belære og formane, hvor det behøves, og jeg er tilbøjelig til at krympe mig ved det. Jeg har aldrig tragtet efter fremragende Stillinger blandt Menneskene. Da jeg var ganske ung, aabenbarede Herren mig, at jeg en Gang vilde blive en Apostel. Jeg fortalte det aldrig til Nogen; men mange Gange har jeg søgt Ensomheden og bedet Herren om at udsøge en Anden til en saa ansvarsfuld Plads og lade mig slippe. Jeg har ved mere end en Lejlighed bedet Herren om, at dersom det var muligt for mig at naa Frelse og Ophøjelse uden dette, at han da vilde vælge en Anden, og saaledes har jeg altid følt overfor ansvarsfulde Stillinger i Kirken; dog har jeg søgt, naar Ansvar er blevet mig paalagt, at søge ved Guds Hjælp at bære det og udføre min Pligt saa godt, jeg har kunnet. Jeg føler saaledes nu, jeg føler, at det er en af de største Velsignelser, et Menneske kan nyde, at være valgt til en Kristi Tjener og være i Besiddelse af de Gaver og Kræfter, der følger hermed. Og de, der ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger, have altid den Trøst, at

Gud er villig og mægtig til at hjælpe sine Tjenere i Udførelsen af de Pligter, han har paalagt dem. Han overlader ikke sine Tjenere til sig selv, naar han kalder dem til at udføre noget for sig, han skjænker dem sin Aands Bistand og velsigner dem i Forhold til deres Trang. Og trods min egen Svaghed og Bevidstheden om min Udygtighed, kan jeg dog bevidne, at Herren til denne Dag gjennem hele mit Liv og mine forskjellige Arbejder stedse har velsignet mig langt over, hvad jeg i mange Tilfælde turde have ventet. Og jeg har seet, at det samme har været Tilfælde med mine Medarbejdere; Herren har været overordentlig god imod dem. Han har skjænket dem sin Aand og givet dem Visdom, Aabenbaring og Raad til at lede Folket og selv i de Pligter, der ere dem paalagte. Har det ikke været saaledes med hele Kirken? Dersom dette Værk ene var beroende paa os, dersom de Sidste-Dages Hellige selv havde havt Kirken og dens Affærer at styre og varetage, da vilde det være blevet en uundgaaelig Fiasko. Dette er i det mindste mig en stor Trøst, og jeg haaber, det samme er Tilfældet med Eder. Gjennem alle Prøvelser og Gjenvordigheder, gjennem alt, hvad vi have maattet udholde, styrkes vi altid ved Bevidstheden om, at dette er Guds Værk, at han har Omsorg for det, og at det ej er afhængigt af vor kortsynede Visdom. Hans Almagts Kraft og evige Forsyn sørger for dets Interesser, vaager over dets mindste Detailler og kontrollerer alle sit Folks Handlinger, sine Tjeneres Lærdomme og Raad, ja selv de Ugudeliges Handlinger, alt ledes og styres af ham, og hans store Hensigter fremmes. Med denne Fortrøstning styrker Gud sit Folk. Og hvor opmuntrende er dette ikke, hvor megen Trøst og Lindring har det ikke været for mange Hjærter og vil blive i Fremtiden?

Jeg er taknemlig for, mine Brødre og Søstre, at jeg er et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Jeg er taknemlig til Gud for at være en af dem, der har sluttet Pagt med ham, jeg betragter det som en af de største Velsignelser, der kan gives et Menneske. Naar jeg gaar ud blandt andre Mennesker og ser, hvad der foregaar i Verden, svulmer mit Hjærte af Taknemlighed til Gud for, at min Lod er kastet blandt hans Folk, der er saa foragtet. Ofte, naar jeg er borte fra Hjemmet, har jeg en Fornemmelse af, hvorledes jeg vilde føle, dersom jeg ej var forenet med de Sidste-Dages Hellige, dersom jeg ej havde større Forhaabninger for mig selv, min Familje og Venner efter dette Liv, end Menneskene i Verden have; det forekommer mig, at dersom det var alt, hvad jeg ventede herefter, da vilde Livet ikke have meget Værd for mig. Det forekommer mig, at jeg vilde være meget ulykkelig, og jeg tror ikke, at jeg vilde ønske mig noget Afkom. Thi med det, Fremtiden og Livet herefter, som Verden lover os, synes, seet fra mit Standpunkt, ikke værd at leve for. Maaske det kun ser saa mørkt ud, fordi jeg som en Sidste-Dages Hellig har ganske anderledes lyse og skjønne Forhaabninger. Hvad dette Værk angaar, da har jeg det bedste Haab og ser Fremtiden i det skjønneste Lys. Alt, hvad der er forbundet med dette Værk og dets Fremtid, Alt, hvad der er forbundet med dets Prøver og Gjenvordigheder, bringer Haab og Trøst, Fred og Glæde i mit Hjærte, og jeg priser mine Børn lykkelige, at de leve paa en saadan Tid og i deres Ungdom har en saa herlig Fremtid for sig. Det, jeg mest beklager over Tidens Flugt, er, at Livet er saa kort og der

er saa meget at udrette med at opbygge og grundfæste dette Rige. Det kan næsten bringe En til at ønske, at man kunde leve for stedse for at have den Glæde og Tilfredsstillelse at kæmpe mod det Onde og grundfæste Retfærdighed og Sandhed og hjælpe til at bringe Fredsregjeringen til Jorden, som Herren har lovet, da Satan vil blive bunden og ej mere tilladt at gaa omkring og forføre Nationerne og plage de Retfærdige. Hver Dreng og Pige i denne Kirke burde prise Gud for, at de ere saa unge og har saa herlig en Fremtid for sig. Dersom man kunde misunde Nogen, da var den opvoksende Generation blandt de Sidste-Dages Hellige.

Jeg har været borte et Par Uger og kommer tilbage om muligt endnu mere overtydet om, hvor intetsigende Alt er udenfor dette Værk, mere slaaet af den Ugudelighed, der hersker i Verden. Det Onde tiltager med forbavsende Hurtighed, medens Retfærdighed, Dyd og Sandhed svinder bort og eksisterer kun af Navn. Vi tvivler ikke om, at der jo findes dydige Mennesker i Verden, men deres Tal er saa forsvindende, at deres gode Indflydelse næsten gaar tabt i den tankeløse Hobs hvirvlende Letsindigheder; og den Kjærlighed til Næsten, der burde findes blandt Menneskene, den broderlige Omsorg, der burde findes mellem Mænd, den søsterlige Ømhed, der burde findes mellem alle Guds Døtre, kan næppe mærkes og næppe findes. Jeg har da vendt mine Øjne mod Zion, og trods vore mange Fejl — jeg ved, de ere mange, thi jeg kjender mine egne —, vender mit Hjærte sig dog til Zion fuldt af Glæde, og jeg takker min himmelske Fader, fordi jeg er bleven forundt at leve blandt et Folk som de Sidste-Dages Hellige. Jeg takker Gud for, at han har oprettet sin Kirke, og for, at det blev mig forundt at leve, medens den blev oprettet; jeg takker ham for Gjengivelsen af den Kjærlighed fra Himlen, der var i saa stærk Aftagende paa Jorden — den Kjærlighed, der binder os sammen, der gjør, at vore Hjærter blive forenede; og jeg takker ham for, at hans Evangelium i sin Renhed og Fylde er gjengivet Jorden med de Gaver og Kræfter, der karakteriserede det i de Dage, da han selv og hans Disciple lærte blandt Menneskene. Det Evangeliums Indflydelse og Frugter, der næsten var forsvundne fra Jorden, er atter bragt til Overfladen og plejes og udvikles her blandt hans Folk og har en mægtig Indflydelse paa Karaktererne ved at hjælpe til at blive lig det Monster, vor Frelser satte os til Efterlignelse. Andre Steder i Verden maa man forgjæves søge disse Frugter. Som jeg for sagde om Dyden, der gives uden Tvivl Mennesker, der søge at pleje og udvikle den, men de er saa faa, at de forsvinder i Massen; deres Indflydelse føles ikke, og dybttænkende Mænd, der gjærne vilde se Verden forbedre sig, sørger over de haabløse Udsigter og de ringe Frugter, deres Anstrængelser have for at forbedre deres Medmennesker.

Der bliver for Tiden oprettet Formaal for at virkeliggjøre nogle Ideer, fremsatte i en Roman, skreven af en vis Mr. Bellamy. Romanen hedder „Looking Backward" (Tilbageblik). Det har allerede havt en overordentlig Virkning paa mange Steder. Ved at tale om dette kommer jeg til at tænke paa, hvad afdøde General Kane en Gang sagde til mig. Da han i en tidligere Livsperiode var de Forenede Staters Legationssekretær i Paris, fattede han dyb Interesse for de Anstrængelser, Fourier, St. Simon samt andre franske Socialister og Kommunister gjorde sig for at

forbedre Samfundets Orden og Sæder; de arbejdede i lang Tid flittigt for, at deres Reformatorarbejder kunde faa Indgang. General Kane havde nøje iagttaget deres Bevægelser og Følgerne deraf, og da han ved en vis Lejlighed talte om saadanne Systemer, sagde han: Mr. Cannon, jeg er overbevist om, at det er aldeles unyttigt at begynde paa noget af den Slags uden Religion. Der maa være Religion med i Spillet, sagde han, og til denne maa der appelleres, og af den maa der hentes Styrke for at frembringe en Reformation i Menneskenes fordærvede Tilstand.

Jeg er i den senere Tid bleven mere overtydet om Sandheden af disse Ord, og hvor ønskeligt det end var, er jeg dog vis paa, at et tilfredsstillende Resultat i denne Retning ej vil kunne opnaas, uden at Religion, sand Religion, Jesu Kristi Evangeliums Indflydelse gjør sig gjældende. Dets Principer alene vil frelse Menneskeheden; der findes ingen anden Frelsningsplan, hverken aandelig eller timelig, end den, der findes i Evangeliet, og der gives ingen anden Frelse end den, der opnaas ved Lydighed til det. Dets Principer er af Gud; ved dets Principer blev Gud, hvad han nu er. Ved Adlydelsen af disse Principer er Himlen bleven Himmel og beboet af Væsener, der have adlydt Evangeliet, de have ved deres praktiske Adlydelse af Evangeliet frembragt Himlen, eller rettere, de har gjort sig skikkede til at bo i Himlen. Og ved disse herlige Principer, vi til en vis Grad i det mindste har annammet og ved Adlydelse af dem og ved at leve efter dem i det daglige Liv kan Menneskenes Børn komme i Guds og Engles umiddelbare Nærhed og Himlen til en vis Grad komme til Jorden, hvorved den Bøn, Herren lærte sine Apostle at bede, bliver fuldkommet, nemlig: „Til os komme dit Rige. Ske din Villie paa Jorden som i Himlen." Ingen menneskelig Plan, den være sig nok saa sindrig udtænkt, kan udføre saadanne Resultater. Det er sandt, at noget kan gjøres for Menneskene; ved forenede Anstrængelser kan Menneskene udrette meget i denne Retning; men et fuldkomment tilfredsstillende Resultat, der kan blive af varig Gavn for Verden, opnaas ikke, med mindre der tages Tilflugt til det evige Evangeliums Principer; gjennem dem alene, administrerede ved den Myndighed, som Gud har gjenindsat paa Jorden, kan Menneskeslægten forbedres og Verdens Tilstand blive saaledes, som Reformatorer forgjæves har stridt og kæmpet for og forgjæves haabet paa. I denne Retning have vi, mine Brødre og Søstre, store Fordele. Jeg har, og I have vel ogsaa, hørt udmærkede Foredrag om moralske Principer, begavede Mænd med ædle Hensigter og et klart Blik for det Mangelfulde, har ødslet med rigt udsmykkede lærde Taler om den store Fordel, der flød af bedre Sæder og et renere Levnet, og jeg har siddet og undret mig over, at Menneskene ikke vare bedre, naar saadanne herlige Sandheder lærtes iblandt dem. Jeg antager, at der paa denne Dag tales over dette Emne fra hver Talerstol i Landet. Præsterne taler med flydende Tunger i blomstrende Sprog om store moralske Sandheder og formaner deres Tilhørere med indtrængende Ord til at afstaa fra alt Uædelt. Man skulde tro, at saadanne Taler paa saadanne Principer maatte absolut bringe Folk til at leve et dydigt og moralsk Levnet; at Folk ved at høre saadanne Ord maatte afstaa fra al Uret, at de vilde søge at være enige, elske deres Næste, at Fattigdom vilde ophøre, at de Stærke vilde hjælpe de Svage — man skulde tro, at Folk,

der ofte hørte forædlende Prædikener om saa forædlende Principer, maatte gjøre dem frugtbringende i deres daglige Liv; men hvor ganske anderledes er det ikke? Findes der den Kjærlighed, den Enighed, den Omsorg for hinanden, man kunde vente? Det kan med Sandhed siges, at de blomstrende Ord bærer daarlig Frugt, og som saadan er de Lærdomme og Formaninger i denne Retning, som de kristne Samfund flyder over af, saa godt som spildte.

Dersom vi læser nogle af de hedenske Filosofers Værker finde vi, at disse ogsaa er fulde af Lærdomme, der gaa i samme Retning, men de synes at have havt større Virkning end de kristne Filosofers Lærdomme. Hvorledes kan dette være? Som jeg før har sagt, der bliver leveret ganske anderledes smukke Taler end i dette Tabernakel eller noget af vore Forsamlingshuse. Vore Ældster kan langt fra maale sig med hine lærde Mænd med Hensyn til et elegant og rigt smykket Sprog. Og dog finde vi i de Sidste-Dages Helliges daglige Liv ganske andre Resultater af Lærdomme om de herlige, opløftende Principer. Hvoraf kommer det? Deraf, at Gud har aabenbart os Sandheden; derfor har den en saadan Virkning i Folkets Hjærter, naar den ledsages af Guds Aand. Det er ikke menneskelig Lærdom, der har gjort de Sidste-Dages Hellige til, hvad de ere i Dag; intet Menneske kan rose sig af at have gjort dette; thi der findes langt mere lærde, veltalende og verdslig vise Mænd udenfor Kirken end i den. Hvori ligger det da? Deri, at Gud har aabenbaret det til ulærde Mænd, hvem han har givet Myndighed til at forvalte Livets og Saliggjørelsens Ordinancer; og de, der annammer Evangeliet, annammer det ikke for de blomstrende Ords Skyld; thi de hører det ofte fremsat i det tarveligste Sprog, ofte paa den mest ufuldkomne Maade; men ikke desto mindre af Mænd, der ere udsendte af Gud til at forkynde de herlige Sandheder for deres Medmennesker, ledsaget af Guds Aands Vidnesbyrd; derfor tilhører Æren Gud, og han fordrer ogsaa Æren for dette Værk. Intet Menneske kan komme til ham og fordre nogen Ære for Opbyggelsen af hans Værk paa Jorden. Hans er Æren, og ham skylde vi vor Frelse, ikke Menneskene. Men, som jeg før sagde, jeg har ofte undret mig, naar jeg har hørt smukke, opløftende Taler om det evige Liv og dets frelsende Principer, over, at det havde saa ringe Virkning paa Tilhørernes Vandel, at det hjalp saa lidet til at afskaffe himmelraabende Onder, der eksisterer iblandt dem. Men det er ogsaa til en vis Grad Tilfældet med os. Jeg tænker ofte, at vi ere langt borte fra det Maal, Gud har sat for os. Vi ere ingenlunde saa selvfornægtende, som vi burde være; vi elsker ej vor Næste, som vi burde gjøre; i vor Hast efter at komme fremad tænker vi ofte kun lidt paa dem, der ere svagere end vi; vi farer afsted henad Banen og river ofte de Svagere omkuld. Visselig der hersker for meget af den Slags iblandt os; men jeg har et godt Haab for Zion; jeg har et godt Haab om en herlig Fremtid for dette Værk, idet jeg ved, at Gud er med os og tager alt det Onde ud af os; han vil hjælpe os til at blive saaledes, at han kan være glad ved at vedkjende sig os. De, der ikke ville søge at leve efter det Mønster, Gud har vist os, vil miste hans Aand, og gaar de for langt den anden Vej, ville de omsider falde fra; men de rene af Hjærtet vil vedblivende gaa fremad, indtil de naa den Fuldkommenhed, vi alle tragte efter. Jeg tror ikke, at der findes et Menneske

som har tænkt over Slægtens nuværende Stilling, uden at han inderlig har ønsket, at den var bedre, end den er. Og jeg gjentager: Jesu Kristi Evangelium er det eneste, der hidføre den ønskede Forbedring. Det Evangelium er her nu, dets Kræfter ere her, og det vil vedblive at være her og gradvis opfylde sin høje Bestemmelse, indtil de Onder, Menneskeslægten sukker under, vil være fortrængte fra Jorden og Kjærlighed til Gud være overst herskende i hvert Menneskes Bryst. Dette er ikke Drømmeri, det er Virkelighed; Gud har sagt, det skal ske.

Fortsat Aabenbaring er nødvendig.

I alle Tidsaldre og Husholdninger naar Guds Kirke har været paa Jorden har Meddelelser fra Himmelen været den Helligaands vigtigste Mission. Saadanne Tilkjendegivelser ere en absolut Nødvendighed for Kirkens Tilværelse og Udvikling; uden dem vilde den være ligesaa livløs, som det menneskelige Legeme vilde være uden Føde, Drikke eller Luft. Ligesom det forkrænkelige Legeme saaledes vilde dø og opløses uden de nødvendige Næringsmidler, saaledes vil Kristi Kirke dø, opløses og ophøre at være til paa Jorden, dersom den Helligaands Gave og umiddelbare Tilkjendegivelser fra det Høje blev tagen fra den. Aabenbaringsgaven er Kirkens aandelige Mad og Drikke, ja, dens virkelige og sande Liv. Uden den har Gud aldrig antaget og vil aldrig anerkjende nogen Kirke, som sin egen i nogensomhelst Tidsalder eller Slægt. Aabenbaringsgaven er nødvendig i Kirken for at tilkjendegive Læresætninger, som uden den vilde være skjulte for den menneskelige Forstand. Mange ypperlige Grundsætninger ere i de forskjellige Tidsaldre aabenbarede vedrørende Saliggjørelsens evige Plan, og de ere nedskrevne til Menneskenes Gavn og Velsignelse.

Disse nedskrevne Læresætninger vare aldrig bestemte til at erstatte Aandens vedvarende Oplysning og Vejledning angaaende de samme Principer. Fordi Aanden aabenbarede Læren om Tro og Omvendelse til Menneskene før Syndfloden, saa er det ikke dermed sagt, at Profeter og Aabenbarere, der levede efter Floden, ikke skulle faa de samme herlige Sandheder aabenbarede til dem, nej, Faktummet er, at de samme Principer og Lærdomme, som bleve meddelte Patriarkerne bleve ogsaa tilkjendegivne til Moses og Profeterne. Fordi Mathæus, Markus og Johannes bleve inspirerede til at skrive og udgive Lærdomme til Menighederne, bleve ikke Petrus, Paulus, Jakob og Juda forhindrede fra at skrive om de samme Ting formedelst Aabenbaringens Aand. Det er i Virkeligheden en af Inspirationens Kjendetegn, at de samme Lærdomme gjentagende Gange aabenbares i de forskjellige Tidsaldre og Uddelinger. Aarsagen hvorfor der er Gjentagelser af Aabenbaringer om den samme Gjenstand er ikke begrundet paa, at den er ukjendt, men fordi der ere mange andre Principer forenede dermed, hvilke ere af stor Betydning og Vigtighed at meddele, som umuligt vilde have den samme

ønskelige Virkning, dersom de afsondredes fra Sandheder, som i Fortiden vare aabenbarede.

En anden Aarsag, hvorfor den samme Lærdom gjentagende Gange aabenbaredes til efterfølgende Generationer, er fordi den selvfølgelig ikke er saa tydelig for dem, som den var for det Folk, til hvilket den blev aabenbaret, thi det er en Selvfolge, at efterfølgende Generationer ikke ere fuldstændigt bekjendte med Forhold og Omstændigheder, hvorunder den blev given. For at bortfjerne al Dunkelhed og Tvetydighed, saa aabenbarer Gud den samme Lærdom i efterfolgende Tidsaldre med saadanne Oplysninger, som ere nodvendige for at gjøre den tydelig for Alles Forstand. Sproget har undertiden været tvetydigt og meget ufuldkomment, og i Særdeleshed, naar de hellige Skrifter ere blevne oversatte fra det ene Sprog til det andet, af uinspirerede Mænd. Aabenbarernes virkelige Mening er ikke altid fuldstændig forstaaet, af hvilken Aarsag der opstaar delte Meninger og stor Uenighed. For at bortrydde disse Onder er Aabenbaringsgaven nødvendig or paany at tilkjendegive Lærdommen i et Sprog, som kan forstaaes og derved forene de Helliges Anskuelser og gjore dem til Et.

Aabenbaringsgaven er saaledes nødvendig i Kirken, ikke alene for at aabenbare i større Tydelighed, hvad der delvist er bleven fordunklet ved Traditioner og mange andre forenede Aarsager, men ogsaa for at bringe Lærdomme for Dagen, som næsten eller aldeles have været tabte. I forskjellige Husholdninger er der almindeligvis nogle aldeles nye Lærdomme, som ikke have været aabenbarede i nogen foregaaende Tidsalder. Aabenbaringsgaven er derfor nødvendig for at paapege hvilke Lærdomme, der ere bestemte til at være særegne for den Husholdning i hvilken de ere givne: Omskjærelsen var saaledes særegen fra Abraham og til Kristus; Paaskefesten og mange af Israels Love og Ordinancer vare særegne under den mosaiske Husholdning; Herrens hellige Nadvere var særegen for den kristne Husholdning, og vil forøvrigt udmærke de Kristne i alle Tidsaldre; Samlingen af alle Ting til Et, baade i Himmelen og paa Jorden er et særegent Kjendetegn paa Tidernes Fyldes store Husholdning: Indsamlingen af de tolv Israels Stammer, Opbyggelsen af det gamle og nye Jerusalem og Forberedelserne for Kristi anden Tilkommelse, er alt indbefattet i den sidste Uddeling, og vil følgelig fordre særegne Tilkjendegivelser fra Lysets Kilde. Aabenbaringsgaven er af disse Aarsager en absolut Nodvendighed for at frembringe baade nye og gamle Ting: den er nødvendig for at tilkjendegive Menneskenes Udvælgelse og Kaldelse til de forskjellige Stillinger i Kirken, saasom: Apostler, Profeter, Evangelister, Biskopper, Ældster, Hyrder, Lærere og Diakoner. Uden Aabenbaring vilde det være en Umulighed at vide, hvilken Aanden udvalgte til at indtage disse ansvarsfulde Stillinger. Uden Aabenbaring kunde der altsaa ingen gyldig Autoritet blive beskikket, og Kirken vilde, som en uundgaaelig Følge, ophøre at eksistere paa Jorden, naar de Mænd, som ved Aabenbaring vare beskikkede til Embedernes Forvaltning, forlode dette Liv. Det indrømmes baade af Katoliker og Protestanter, ja, næsten den hele Kristenhed, at der ikke har været Aabenbaringer siden det første Aarhundrede af den kristne Tidsregning; følgelig kunde Ingen blive kaldet til Evangeliets Tjeneste efter den Tid, og derfor maatte Kirken ved Slutningen af det første Aarhun-

vrede ophøre at eksistere som en fuldstændig Organisation.

Aabenbaringsgaven er ogsaa nødvendig for at tilkjendegive de forskjellige Pligter, der paahviler Kirkens Embedsmænd. I den kristne Kirke, paa Apostlenes Tid, bleve Missionærer udsendte til de forskjellige Lande formedelst den Helligaands Tilkjendegivelse: og følgelig bleve de vejledte ved Aabenbaring i deres daglige Pligters Udførelse. Uden Aabenbaring kunde de hverken kaldes til Tjenesten eller administrere i samme. Tag derfor blot denne ene af de aandelige Gaver bort, og Kirken vil nødvendigvis ophøre at eksistere paa Jorden.

Den 1ste Oktober 1890.

Afskedshilsen til de Hellige i den skandinaviske Mission.

I de forunderlige Omløb af Guds Forsyns Styrelse, ved hvilken alle Ting ordnes efter hans Behag og alvise Hensigter, er mit Arbejde i disse Lande nu fuldendt. Det er med stor Glæde og inderlig Taknemlighed, at jeg kaster Blikket tilbage paa min Virksomhed i Løbet af de sidste 4 Aar, som jeg har tilbragt i de skandinaviske Lande; thi Herren har rigelig velsignet mine ringe, men dog ædle, Bestræbelser, og som en Følge har jeg vundet mange Venner og stiftet behagelige Bekjendtskaber iblandt Fremmede saavelsom Medlemmer af Kirken, hvortil knytte sig mange kjære Minder, som Fremtiden aldrig skal kunne udslette. Omendskjøndt jeg i Fremtiden vil komme til at opholde mig hundreder af Mile fjernt fra disse Lande, hinsides det store Verdenshav, saa vil dog mine Tanker ofte dvæle ved mine mange Venner i denne Mission, i hvis Selskab jeg har tilbragt saa mange behagelige Timer.

Det er mig en sand Glæde at kunne overlade Missionens Anliggender til en saa god og trofast Mand, som Ældste Edward H. Anderson, og jeg kan paa det Bedste anbefale ham til de Hellige i denne Mission, thi han har udvist Dygtighed og Paalidelighed i de mange ansvarsfulde Stillinger, som han har indtaget hjemme i Zion, og jeg haaber at I vil skjænke ham den samme Opmærksomhed og Agtelse, som er bleven udvist mod hans ringe Forgjænger.

Elskelige Hellige! Idet jeg saaledes er i Færd med at vende tilbage til mit Hjem i Ephraims yndige Dale iblandt Klippebjergene, saa føler jeg mig tilskyndet af Aanden at henvende nogle Ord til Eder, som Trost og Formaning, og i Forbindelse dermed udtrykke min hjertelige Taknemlighed til Eder, for al Venlighed, Respekt og Agtelse bevist mig under mit Ophold her.

Jeg ønsker først at sige til mine Brødre, som arbejde i Evangeliets Tjeneste i denne Mission: Værer virksomme og nidkjære for at fremme Herrens ædle Hensigter imedens der gives Lejlighed og Tid, saa at I maa kunne føle Eder frie og ansvarsløse lige overfor denne Generation, naar Eders Virksomhed er fuldendt i disse Lande. Gjører Eder skikkede for Evangeliets Tjeneste, saa at I maa kunne fremlægge Sandhedens skjønne Grundsætninger paa en gribende og

forstandig Maade, hvorved intelligente sandhedssøgende Sjæle vilde modtage den ønskelige Undervisning og i Herrens belejlige Tid forene sig med det Sidste-Dages Israel; thi lad mig sige, at det er de Ædle og Forstandige, som vi ønske at samle ind under Evangeliets Banner for at blive helliggjorte, og derved vil Guds Rige komme, og hans Vilje ske paa Jorden, som i Himmelen.

Til de Hellige ønsker jeg at sige: iler fremad mod det herlige Maal, som Herren har udpeget for Eder; lad Fremtidshaabet tilskynde Eder til at leve et helligt og dydigt Liv, saa at Verden maa kunne se Eders gode Gjerninger, og derved engang komme til at ære og prise vor Fader, som bor i Himmelen. Om truende Skyer skulle samle sig paa Horisonten, saa værer forvissede om, at Forsynet bag den mørke Synskreds skjuler for Eder et smilende Aasyn, thi der er ingen Sky saa tyk uden at den jo vil drage bort, og Retfærdighedens Sol vil fremstraale klarere for Eder, og I vil, som Belønning for Udholdenhed i Kampens haarde Strid, finde Lægedom under dens velgjørende Vinger.

Forend jeg forlader disse Lande føler jeg til, at endnu engang give mit Vidnesbyrd til „Stjernen"s Læsere: jeg veed at Josef Smith blev kaldet af Gud til at grundlægge Jesu Kristi Kirke, samt at Gud anbetroede ham det hellige Præstedømmets Nøgler til at administrere i hellige Ordinancer, og saaledes paabegynde Tidernes Fyldes store Husholdning; jeg veed at Kirkens nuværende Præsident Wilford Woodruff er i Besiddelse af den samme Myndighed, og at Kirkens almindelige Autoriteter have det Maal for Øje at frelse Menneskeslægten, samt at Evangeliet forkyndes til Nationerne paa Jorden, som et Vidnesbyrd før Dommens Uddeling. Saaledes er Gud i Færd med at udføre sin Gjerning i Retfærdighed og fremruller sine forunderlige Planer med forbausende Hurtighed; han har opstaaet i Kraft og ifort sig sin Styrke som i gamle Dage; Nationerne bringes til at opfylde hans Hensigter, thi ved deres Gjerninger bevise de, at Profeternes Ord ere sandfærdige, og paaskynde saaledes deres egen Skjæbne med hurtige Skridt. Vore Fædres Gud erindrer sine Pagter med sit Folk Israel, Herrens Aand virker paa deres Hjerter, hans Kraft oplivor deres Sjæle. De sætte deres Lid til ham med stor Tro, og den stille sagte Stemme tilhviske dem, at Jakob ikke skal blegne, ej heller Zions Børn blive beskæmmede. De Ondes Hensigter saavelsom de Retfærdiges Gjerninger sigte alle til et og samme Maal: Grundfæstelsen af det Sidste-Dages Rige og Udviklingen af dets Herlighed.

Med disse faa Paamindelser vil jeg atter byde Eder et kjærligt Farvel, og med den Myndighed, som jeg besidder, velsigner jeg Eder i Herrens Navn.

Eders med Agtelse forbundne Broder i Kristo

C. D. Fjeldsted.

Al Korrespondance vedrørende den skandinaviske Mission bedes herefter adresseret til Edward H. Anderson.

Afløsning.

Følgende Brødre ere herved løste fra deres Virksomhed i disse Lande med Tilladelse at vende tilbage til deres Hjem i Zion:
Ældste C. E. Peterson fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference,
Ældste S. P. Jensen fra at arbejde i Aarhus Konference,
Ældste A. Johnson fra at arbejde i Skaane Konference, og
Ældste Michael Nielsen fra at arbejde i Christiania Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste A. S. Schou løses fra at arbejde i Christiania Konference, og beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Ankomst af Missionærer.

Den 28de September ankom følgende Zionsældster til Kjøbenhavn: Edw. H. Anderson fra Ogden; Jens N. Hansen, P. Cronquist og John Rosenkrantz fra Logan; C. H. Poulsen fra Franklin; P. Sørensen, Thor C. Nielsen og J. H. Kofoed fra Brigham City; H. F. Liljenquist og Michael Johnsen fra Hyrum; Anders Hansen og A. G. Johnson fra Pleasant Grove, samt P. N. Pehrson fra West Jordan.

Vi byde disse vore Brødre hjertelig Velkommen og nedbede Herrens Velsignelse over deres Virksomhed i disse Lande.

Beskikkelse.

Ældsterne H. F. Liljenquist, J. N. Hansen og J. H. Kofoed beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
Ældsterne C. H. Paulsen og P. Sørensen til at arbejde i Aarhus Konference,
Ældsterne Thor C. Nielsen og Anders Hansen til at arbejde i Aalborg Konference,
Ældsterne P. N. Pehrson, P. Cronquist og J. Rosenkrantz til at arbejde i Skaane Konference,
Ældste Michael Johnsen til at arbejde i Christiania Konference, og
Ældste A. G. Johnson til at arbejde i Stockholms Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

C. D. Fjeldsted,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Præsident Fjeldsteds Afrejse.

Præsident C. D. Fjeldsted og Ældste C. E. Peterson forlod Kjøbenhavn den 29de Septbr. Vi ønske disse vore Brødre en lykkelig og behagelig Rejse over Hav og Land, samt et behageligt Gjensyn af Familie og Venner i Ephraims Dale.

Boganmeldelse. „Haandbog for Bibelforskere" er nu udkommen. Idet vi anbefale dette lille Værk til Bibelforskere, haabe vi, at det maa vinde den Opmærksomhed og Velvilje, som det fortjener, og blive et Middel til at oplyse mange oprigtige Sjæle om Evangeliets Sandheder. Konferencepræsidenter vil behage at indsende deres Rekvisitioner.

Korrespondance.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Det er os en sand Glæde at kunne meddele Dem, at vi havde en lykkelig og behagelig Rejse over Nordsøen. Ingen Søgang af nogen Betydning, og en god Aand gjorde sig gjældende saavel blandt de Hellige som Missionærerne. Vi ankom til Hull den 16de ds. om Morgenen og straks fortsatte Rejsen pr. Jernbane til Liverpool.

Den 18de bleve vi organiserede som følger: Ældste J. Jensen, som Selskabets Leder, med Ældsterne L. C. Johnsen og E. Hogan som Raadgivere og John Forslund som Selskabets Korrespondent. Fredag Aften gik vi ombord paa Dampskibet „Wyoming" og afrejste fra Liverpool i Gaar Kl. 1.20. Ligesaa snart vi kom ud i aaben

Ombord paa Dampskibet „Wyoming",
Queenstown, den 21de September 1890.

Sø opstod der en betydelig Storm hvilken foraarsagede at næsten alle bleve søsyge, og idet vi nu er i Færd med at sige Farvel til Irland for at begive os ud paa det store Verdenshav, er det med Fortrøstning om, at den Almægtige vil udrække sin Haand og beskytte os, ja, føre os i sikker Havn paa den anden Side af det mægtige Dyb.

Haabende at disse Linjer vil finde Dem og Brødrene paa Kontoret i bedste Velgaaende, og med vore kjærligste Hilsener til vore Brødre og Søstre i de skandinaviske Lande tegner

Deres Brødre og Medarbejdere
J. Jensen,
L. C. Johnsen,
E. Hogan.

J. Forslund, Skriver.

Fra Indien.

Vi indrykke nedenstaaende Brev, skrevet til „Bikuben", dateret Bombay, Indien, den 4de Juli 1890:

Da jeg ikke endnu har rejst meget i Indien, kan jeg just ikke skrive ret meget om Forholdene her, især da Befolkningen tæller over 300 Millioner Mennesker af alle Kulører, Kaster, Rang- og Dannelsestrin, hvilke oven i Kjøbet taler en Mangfoldighed af Sprog og Dialekter, saa Babelstaarnet godt kunde være et velvalgt Symbol paa Sprogforvirringen den Dag i Dag. Der findes i Gjennemsnit 148 Mennesker til hver Kvadratmil Land i Indien, og Befolkningen udgjør omtrent en Sjettedel af hele Jordens Indbyggerantal — eller med andre Ord: en Indier i hver Familie af seks.

Buddhaismen er den herskende Religion her. Den deler Folket i fire store Kaster, der deles i mange mindre.

Adskillelsen er saa stor, at ingen i den ene Kaste tillades at røre ved Klæderne af en i en højere Kaste. Ja om en af de højere Kaster bliver berørt af en af de lavere, maa han vaske, rense, røge og hellige sig igjen, som om han var befængt med Kopper. Hinduerne tilbeder Afguder, baade levende og døde, saasom Aber, Køer og Krokodiller og Billeder. Den højeste Guddom er Brahma, efter hvem hele Folket opkaldes. Der er flere Grunde, hvorfor Brahminerne tror, at Abraham i sin Tid sendte Missionærer til Indien og lærte de gamle Hinduer mange evangeliske Sandheder. Derfor tilbeder de endnu Brahma, det indiske Navn paa Abraham.

Ildtilbederne eller Parseer er en anden Kaste, som i Oldtiden boede i Persien. Da Muhamedanerne, som kun kan tolerere de Kristne og Joderne, men ingen Slags Afgudsdyrkelse, kom til Persien for at omvende Folk eller myrde dem, flygtede Perserne til Indien, hvor de endnu kjendes som Parseer. En Filosof og Astronom ved Navn Zoroaster lærte dem at betragte Elementerne — Jord, Ild, Luft og Vand — som Guds Tjenere eller Repræsentanter for hans Godhed, Naade osv., men efterhaanden indtog disse Elementer Guds Plads. Her i Bombay har Parseerne en Bygning, de kalder Taushedens Taarn. Dette Taarn er rundt, af Omfang saa stort som Tabernaklet i Salt Lake, men har intet Tag. Herinde findes en stor Rist, paa hvilke man henlægger de Døde, der fortæres af Gribbe, Høge, Krager, Orme osv. Naar et nyt Lig bringes hertil, slaas disse Aadselædere om det, saa at de afpillede og blegede Ben af tidligere Lig falder gjennem Risten ned i dens dybe Hvælving underneden. Denne Begravelsesmetode har den Fordel, at ingen Stank af Ligene findes, og hverken de Døde eller Levende generes af Ormene, der gjør meget langsommere Arbejde paa vore Kirkegaarde. Adskillige Lærde anbefaler denne Begravelsesmaade, men det vilde jo se lidt underligt ud for mine Utah-Venner at opdage en Grib med et Hoved, et Ben eller en Arm af en kjær Afdød i Kløerne fare afsted til sin Rede med denne Delikatesse til sine Unger. Andre Kaster brænde deres Lig eller kaste dem i Ganges (den hellige Flod), hvor de drive med Strømmen, hvis da ikke Aadselgribbene rive dem i Stykker og fortære dem, inden Højvandet skyller dem bort.

Muhamedanerne ere ikke saa arrogante her i Indien som under deres eget Flag. Joderne hører væsentlig til Sephardin-Sekten og en Del til Beni Israel-Sekten, det vil sige til „Israels Sønner". De Kristne forefindes i Mængde og tilhører mange Sekter og har mange Missionærer her i Ostindien. Theosofisterne er en ny Sekt, som gjør hurtig Fremgang overalt i Verden, og bestaar fornemlig af den hvide eller kaukasiske Race, der tror og praktiserer mange af Buddhaismens Læresætninger. Selv Frelsens Hær maa ikke forglemmes. Denne mærkelige Sekt har mange Tilhængere i Indien, og dens Soldater bærer en stor Turban, korte Trøjer og et meget lille, men net foldet Stykke Tøj i Stedet for Benklæder. Som Følge af denne Paaklædning er Mave, Ben og Fødder nøgne. Dette er for Resten Hinduernes Dragt. De kvindelige Soldater bruger mere Kaliko og mindre Nøgenhed til deres Paaklædning. Drenge og Piger løbe omkring nøgne til 7 a 8 Aars Alderen, paa hvilken Tid de ere færdige til at gifte sig! Den brittiske Regjering vil imidlertid ikke tillade Samlevnet i den

Alder, forend begge Parter blive ti Aar gamle.

Der er ikke stort at sige om Evangeliets Fremgang for Nærværende, men De kan maaske faa at høre fra mig senere.

Deres Broder i Evangeliet
C. U. Locander.

Oceanets Majestæt.

(Af Dr. G. Hartwig.)

Hvor er Havets Grænser, hvor dets Begyndelse og Ende? Det ruller under alle Zoner, og Fastlandene dukke blot som Øer frem af dets umaadelige Skjod. Her hæver der sig Palmelunde ved dets Bredder, hist ere dets Kyster dækkede med et Panser af evig Is; paa det ene Sted raser der Orkaner over dets vildtoprørte Bolger, og paa det andet hviler det i den dybeste Ro, uden at den svageste Luftning kruser dets spejlglatte Flade.

Ligesaa storartet som Oceanet er med Hensyn til Rummet, ligesaa storartet er det med Hensyn til Tiden. Det nuværende Fastland bærer overalt Spor af, at det engang har været Havbund, og hvor mange Fastlande og Øer maa Havet ikke igjennem Aartusinder have opslugt, hvor ofte maa det ikke have skiftet Leje og forandret sine Grænser? Talløse Dyreformer ere opstaaede og gaaede til Grunde i dets Skjød; det har efterhaanden seet Trilobiter og Ammoniter, stilkede Søstjerner og Kæmpeøgler fremkomme og forsvinde.

Hvor længe maa Havet ikke have rullet sine Bølger, inden de første Spor af et organisk Liv vaagnede i det, inden den første Alge udfoldede sig, inden det første Bløddyr svømmede om i dets Vande!

Hvilken majestætisk Alder! hvilken Fortid og hvilken Fremtid! Thi Oceanet, der allerede har begravet saa mange Dyreslægter, vil ogsaa overleve Menneskeт og Alt, hvad der er samtidig med det, og efter talløse Aartusinders Forløb vil det — naar der maaske er traadt højere Væsener i vort Sted — bestandig ligesom nu straale purpurfarvet i Aftenroden eller rulle hen i oprørte Bølger under tunge og mørke Stormskyer.

Hvem kan opregne alle de Velgjerninger, vi skylde Oceanet, Vedligeholderen af hele den organiske Tilværelse! Det nærer alle Floder og Bække, og af dets Skjod fremgaar den forfriskende Dug og den befrugtende Regn. Uden det vilde Jordens Overflade kun blive en nogen Grus- og Sandhob, et øde, livløst Kaos. Det er det, vi have at takke for Skovens Pragt, for Engens Grønt og for den yndig bølgende Kornmark. Det er Havets Safter, vi nyde i Træernes svulmende Frugter og i den perlende Vin. Det er ogsaa dem, der strømme i de utallige Dyreformers Kar, ja vort eget Blod hidrører fra Oceanets Kilder og fornyes bestandig deraf.

Havet adskiller ikke Nationerne; nej, det forbinder dem paa mange Maader ved Handelens velsignelsesrige Baand. Talrige Flaader gjennemkrydse stadig dets Vande for at berige hvert enkelt Land med alle Zoners Frembringelser. Med den tiltagende Handel har ogsaa Kulturen over Havets brede Vej forplantet sig fra den ene Verdensdel til

den anden; Civilisationen blomstrede først ved dets Strandbred, og endnu rører dens Liv sig stærkest ved Kysterne.

Den samme Tiltrækningskraft, som styrer Stjernernes Bevægelser og bringer Planeterne til at gjennemløbe bestemte Baner om Solen, virker ogsaa paa det stigende og faldende Hav. Hvor vidunderlig er ikke det regelmæssige Skifte mellem Ebbe og Flod, denne uforanderlige Stadighed midt i en evindelig Afveksling! Aarsagen til dette storartede Fænomen maa imidlertid ikke søges i Havet selv eller hos en i det nedlagt Kraft; den maa søges i det fjærne Himmelrum, i Solens og navnlig i den os langt nærmere Maanes Tiltrækningskraft. Thi overalt retter Vandmassens Tilstrømning sig efter begge disse Himmellegemers Stilling, og Ebbe og Flod staar i en saa nøje Sammenhæng med Maanens Bevægelser, at de overalt kunne forudberegnes for et saa langt Tidsrum, som man selv vil, efter vor Drabants forskjellige Standpunkt.

Efterhaanden som Maanen skrider frem paa Himlen, ruller altsaa Flodbølgen efter den, og Havet adlyder dens Villie. Hvem kan vel nu sige, at Videnskaben driver Poesien ud af Naturen og løser dens Trylleri med sin tørre Prosa? Thi hvilken Digter kunde vel, selv om han besad en Dantes eller Shakespeares glimrende Indbildningskraft, tænke sig et mere storartet Billede end den evige, rastløst om Jorden kredsende Flodbølge, der saa regelmæssig følger det fjærne Himmellegemes Bud?

For Havets organiske Liv er Ebbe og Flod af største Vigtighed. En Mængde Bløddyr, Muslinger og Krebs leve kun paa det smalle Belte imellem den højeste og laveste Vandstand, og mange af de mest udbredte Tangarter findes kun der, hvor de vexelvis udsættes for Paavirkningen af Vand og Luft. Men med disse Planter og lavere Dyr vilde mange Strandfugle, ja endog Pattedyr forsvinde, og hele det mangfoldige Kystliv synke hen i en sørgelig Ensformighed. Saaledes have de smukke og sælsomme Skaldyr, de fantastisk formede Krebsdyr, Koralpolyperne, Strandløberne, Dykkerne og Maagerne for Størstedelen Maanen at takke for deres Tilværelse. Den har vel selv intet Hav paa sin tørre vulkanske Overflade, og, saavidt vi vide, er den ikke omgiven af nogen Atmosfære — men uagtet den selv er nøgen og øde, befordrer den Udviklingen af Liv ved Bredderne af Oceanet paa en anden Verden, og Tusinder og atter Tusinder af vore Sødyr skylde den Tak for, at de se Solens Lys.

Kan Tilfældet eller blinde fysiske Love have frembragt et saa mærkeligt Afhængighedsforhold, eller er det en guddommelig Magt, der har knyttet Tilværelserne paa vor Klode til Indflydelsen af et andet Himmellegeme?

Ligesom der stadig vandrer en Luftstrøm fra Ækvator til Polerne, fra de hede Tropeegne til den evige Is og Sne, saaledes ere ogsaa Havets Vande i en evig Bevægelse. Fra Dybet, i hvilket Lysstraalen ikke kan trænge ned, stige de op til den solbeskinnede Overflade eller sænke sig atter, efter at være blevne krusede af Vinden, ned i de undersøiske Regioners lydløse og tætte Mørke. Den samme Vandpartikel, som nu vandrer igjennem det tropiske Oceans Koralhaver, sluges maaske Aaret efter af Hvalrossen ved Spitsbergens isbedækkede Kyst.

Ligesom det er Solen, der sætter Atmosfærens Luftbølger i Bevægelse, er det ogsaa den, der bringer Havets Vandmasser til at beskrive et umaadeligt Kredsløb. Under Paavirkningen af Solens lodrette Straaler stiger Vandet i de tropiske Have, efter at være blevet udvidet af Varmen og saaledes at have

tabt i Vægt, bestandig nedenfra opefter og vandrer videre langs Overfladen, for med en jævnt aftagende Temperatur at komme op under højere Breder. Her finder det Omvendte Sted. Det af Polarvinden afkølede og derfor tungere Vand synker ned i Dybet og finder tilsidst Vej til de tropiske Farvande.

Havets Ligevægt forstyrres bestandig ved Solvarme og Polarkulde; hist finder der en stadig Stigen og her en stadig Synken Sted og derved opstaa de kolde og varme Strømme, som i mange Retninger gjennemkrydse Oceanets Skjød og bringe Vand fra den ene Zone til den anden.

Hvilket gigantisk Kredsløb! og det beror kun paa den simple fysiske Lov, at alle Legemer udvides af Varmen og sammentrækkes af Kulden. Hvor mange Tusinde Kubikmile Vand indeholder ikke Oceanet! Men disse uhyre Masser, hvis Vægt overgaar alle vore Begreber, bevæge sig stille og lydløst under Paavirkningen af et Himmellegeme, der er over tyve Millioner Mile fra os! Saa storartede og dog saa simple ere de Kræfter, som Skaberen anvender for at opnaa sine store Øjemed!

Indflydelsen af Havets Strømninger paa det organiske Liv, og det ikke blot i Havet selv, men ogsaa i de nærliggende Lande, er ganske uberegnelig. Ved dem føres en Del af Ækvatorialvarmen helt op i Polaregnene, ligesom ogsaa Heden i Tropeegnene mildnes. Uden Golfstrømmen, hvis Indflydelse endog spores paa Vestkysten af Spitsbergen og Nowaja Semlja, vilde den nordlige Del af Skotland og Norge, hvor der nu findes en kraftig Trævækst paa Bjærgskraaningerne helt op i en Højde af flere Tusinde Fod, kun være Isørkener, og omvendt har den tropiske Vestkyst af Sydamerika den kolde peruanske Strøm, som bestandig tilfører Landet Kjøling fra Sydpolarhavet, at takke for sit milde, behagelige Klima.

Det er let at indse, hvor stærkt dette System af Strømme og Modstrømme maa virke paa Sødyrenes Udbredelse! Utallige Algesporer, Æg og Larver føres af Strømningerne fra det ene Sted til det andet, og mange Dyr, der hænge fast ved Drivtømret, bringes paa denne Maade bort til fjerne Egne.

Ved Strømningerne mættes ogsaa Vandene i Havets Dyb med atmosfærisk Luft; thi idet de øverste Vandlag afkjøles og synke, føre de Ilt med sig og meddele de utallige Dyr, der opholde sig i Dybet, denne uundværlige Livsfornødenhed. Strømningerne spille kort sagt den samme Rolle i Havet som Vindene i Atmosfæren, idet de rense Vandmasserne ved at føre forraadnende Stoffer med sig og sprede dem over en større Overflade, indtil de fortæres af mangfoldige Dyr og saaledes komme Livet tilgode i Stedet for at optræde fjendtligt imod det.

Oceanet har ligeledes Strømningerne at takke for, at dets Saltholdighed er saa ligelig fordelt, hvorved den fortsatte Bestaaen af talløse Arter af Sødyr sikres. Ved Strømningernes Bevægelse er det ogsaa, at de Sandbanker dannes, paa hvilke til visse Aarstider Hærskarer af Fiske betro deres Rogn til Solvarmen, som virker stærkere paa det lavere Vand.

Hvor sørgeligt vilde det ikke se ud med det organiske Liv i Oceanet, naar ikke Solen og Maanen satte hele dets uhyre Vandmasse i Bevægelse, hin ved at opvarme Overfladen i ulige Grad, og denne ved sin Tiltrækning, af hvilken Ebbe og Flod er en Følge! I hvor nøje et Forhold staar ikke Havet og dets Beboere til hine fjerne Himmellegemer, og hvor tydelig se vi ikke, at Havet og hine Kloder ere udgaaede fra den samme Skaberkraft!

Den venlige Røst.

Naar Verden er kold, som den mørkeste Nat,
Og Alting i Livet dig synes forladt;
Da høres i Aanden — fra oven — herned,
En Stemme at hviske: „I mig har du Fred.“

Kor:

:|: Kjærlig og øm :|:
Kommer en Stemme saa venlig herned.
:|: Kjærlig og øm :|:
Trøster dit Hjerte og giver dig Fred.

Naar Lovsangens Toner fra Hjertet gaar ud,
Til Andagt vi samles og priser vor Gud,
Da føle vi atter hin venlige Røst,
Som udi vor Trængsel vil skjænke os Trøst.

Naar Livet har Ende, og Døden er nær,
Og skilles vi maa, ifra dem, vi har kjær;
Da lyder det atter fra Englenes Kor,
At „Døden er Livet“ for Alle som tror.

Dødsfald.

Minnie Amanda, Datter af vor agtede Broder og Ven Ældste A. P. Anderson der for Nærværende præsiderer over Stockholms Konference, døde i Saltsøstaden af Difteritis den 6te September sidstleden. Det vil blive erindret at Broder Anderson for kort Tid siden mistede to Børn ved samme Sygdom.

I et Brev til dette Kontor siger den dybt sørgende Fader: „Hun var vort sidste Barn, og nu er vort Hus tomt. O, maatte Gud give min Hustru Kraft i denne Prøvelsens og Sorgens Time“. Broder og Søster Anderson have alle deres Venners hjerteligste Sympati og Deltagelse, dog er der vistnok Ingen, som nære større Sympati i denne deres Berøvelse, end Broder Andersons Venner og Medarbejdere i denne Mission. Maa Herrens Aand trøste og husvale de sørgende Forældre! Red.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. D. Fjeldsted**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).